

El drac que no volia espantar ningú

Tothom coneix la llegenda de Sant Jordi.
Però gairebé ningú no ha preguntat mai al drac què en pensava.

El drac es deia Flamarada. I no sempre havia viscut enfadat.

De petit, quan esternudava, cremava sense voler els arbres del voltant. Quan reia, sortien guspires. I quan plorava… el fum feia tossir tothom.

Els vilatans van començar a tenir-li por.

—És un monstre! —deien.

Però Flamarada no volia ser un monstre. Només volia amics.

Un dia va intentar acostar-se al poble per oferir ajuda: havia vist un llop a prop dels ramats. Però quan va aparèixer volant, tothom va fugir cridant.

Trist i confós, es va refugiar a la cova.
Si tots pensaven que era terrible… potser havia d'actuar com un drac terrible.

Va començar a rugir perquè el deixessin tranquil. Va exigir menjar perquè ningú no s'hi acostés. No volia fer mal... només volia que deixessin de tenir-li por.

Fins que un dia va aparèixer un cavaller: Sant Jordi.

No tremolava. No fugia. El mirava als ulls.

—Per què fas tot això? —va preguntar.

Flamarada, sorprès, no va respondre amb foc. Va respondre amb llàgrimes que feien fum.

—I si et digués que no sé ser diferent?

Sant Jordi va deixar l'espasa a terra.

—Potser no cal que siguis diferent. Potser només cal que el poble t'escolti.

Aquell dia no hi va haver una batalla com expliquen els llibres. Hi va haver una conversa.

Flamarada va prometre vigilar els boscos i protegir el poble dels perills reals. I els vilatans van prometre no jutjar abans de conèixer.

Diuen que d'on va caure una de les llàgrimes del drac hi va néixer una rosa vermella.

I per això, cada 23 d'abril, quan celebrem Sant Jordi, regalem roses i llibres.

Per recordar que les històries tenen més d'un punt de vista.
I que fins i tot un drac pot tenir un gran cor.